

DIADA DE SANT PERE

LEMA : FESTA MAJOR.

(Conte per a infants. Premiat en els Jocs Florals de Felanitx.)

Tantost va ésser el migdia, com posar-se a tocar les campanes i el cor d'En Pericó a glatir desacompassadament; durant els set anys que comptava, mai li havien agradat tant ni havia pensat que senyales-sin tanta festa, perquè els altres anys, al dejuni de la Festa Major, a l'hora del repiqueig era a estudi, i sols pensava que anunciaven la sortida del col·legi, per anar a veure la tronada de la Plaça, i que a la tarda era festa per anar a veure els gegants i fer gatzara seguint-los per carrers i places, a l'endemà, més festa; a casa mataven pollastre, la mare feia crema i a la tarda anaven el pare, la mare i ell, tots mudats, a veure la processó. Tot just l'any passat havia estrenat un vestit i tothom se'l mirava; els pares estaven molt contents de veure'l tan homenet. Després de sopar, anaven al cafè de la Plaça, pre-nien un gelat i veien enlairar els focs artificials amb molta delectança de tots, perquè els seus pares sols disfrutaven quan el veien satisfet...

Aquest any, tot lo contrari. El pare havia mort; era rajoler, molt bon fadrí; amb lo que guanyava podien passar i havien fet alguns estalvis per al dia que un estés malalt. Lo previst va venir.

Un dia, venint del treball, que, com molts dies, En Pericó i la seva mare (un model d'esposes i mares, anomenada Roseta) l'anaven a esperar, veient que no es mostrava tan explícit com sempre, la Roseta li preguntà si tenia mal-de-cap. Respongué que sí, i, a més, mostrà una postració general. Volgué anar a cercar al metge, i el va trobar molt greu d'una pulmonia; ell s'ho conegué, i demanà el Sant Viàtic; i en mig de molt desconsol, morí cristianament el ho d'Anton.

Els deixà sense mitjans per a viure, car lo poc que tenien s'ho havien gastat entre la malaltia i l'enterrament.

La mare resolgué posar-se a treballar de cosido-ra, ofici que havia deixat al casar-se, i aixís poguer fer gran al seu volgut Pericó.

Va anar a veure les seves amigues i conegudes, exposant-los la necessitat que tenia de treballar i

demanant feina. Totes prometeren ajudar-la, i li van palesar ben prompte, car foren molts els encàrrecs que li feren, per lo que ella donava moltes gràcies a Déu.

Passaren algún temps aixís, quan, degut a la molta feina que la feia passar nits senceres cosint, perjudicant la feblesa en què l'havia deixada la malaltia i mort del seu marit, arribà un dia en que no pogué llevar-se; a En Pericó li vingueren les llàgrimes als ulls, perquè, encara que un infant, endevinava que era la seva mare l'únic ser que en aqueix món buscaria la seva felicitat. Va anar-hi el metge i digué que estava molt anèmica; receptà una medicina i unes injeccions; pogueren anar a buscar-les; se sentia millorada, emperò en tant poc grau, que no calia pensar en posar-se a treballar...

Aquest dia vàrem trobar a En Pericó, dejuni de la Festa Major...

La seva mare, malalta, sense humor ni diners, perquè el dia abans s'havien gastat els últims per una medicina.

Solament tenien un crostó de pa...

Tot lo qual feia que tingués l'ànim tan commogut i sentís de la manera que sentia.

Veia apropar-se una festa, per ell sempre tan fel·liç, i aquest any esdevenia tan pobre...

No sols patia ell, sinó que la seva mare, veient-lo prop seu tan tristoi, sentint el xibarrí de la canalla del carrer, que ajudaven a les campanes en son crit de festa, es sentia més feble i commoguda, ja que era doble el pes del seu dolor.

—Vés, Pericó, al carrer, que potser vegis els gegants!...,—digué la mare, amb totes les ganes de que el seu fill es distregués.

—No, mare, perquè pensaria que vostè necessita de mi, i no hi estaria bé.

La mare s'alçà i provà d'arreglar l'estança, per demostrar-li que es trobava bé, i li digué:

—Estic molt bé, fill meu; vés al carrer!...,—insistí la mare.

—Si vostè ho vol, me n'hi vaig—féu En Pericó.

I se n'anà.

A l'ésser a baix al carrer, vegé als seus companys d'altres dies, i quasi se n'hi anava, emperò es senti tan desgraciat, tan pobre, que pensà que no el voldrien i coneixerien la seva pobresa, i decidí anar sol; aixís ningú sabia lo que passava.

S'aturà molta estona a la Plaça, i veia com la gent s'emportava l'aviram; l'un un conill, l'altre una gallina o un pollastre; lo mateix que la seva mare feia els altres anys; i el cor se li anava. ¡Tanta alegria que tindria la mare si li portés un gall!...

Pensà... anà rumiant tot lo que ell tenia de valor per així poguer adquirir lo que volia... Després de pensar molt, donà en que tenia en cromos l'equip complet del Barcelona F. C. i que ell ho guardava com una relíquia, puix cap dels seus companys el tenia. Resolgué anar a casa a buscar-los.

A l'arribar, la seva mare endevinà que estava animat, i en tingué una dolça alegria.

—Veritat que has vist els gegants?

—Encara no. Vinc a buscar el mocador...—digué, per tal de donar-li després una més gran sorpresa.

Agafà els cromos i, saltant, baixà les escales; li dolia molt despendre's d'aquell tresor, emperò ell s'estimava molt a la seva mare i per a dar-li una alegria calia fer aquell sacrifici. Així resolt, arribà davant d'una parada d'aviram, sense reparar en una senyora i una nena que allí hi havia, i digué al venedor:

—Quin gall me donaria per aquests cromos?...

L'home es posà a riure en to de burla. L'esguard de la senyora seguia a l'infant, i la nena mirava amb una carota al venedor, que contestava burlant-se d'aquell nen a la bella proposta que el nen li feia.

En Pericó insistí, i en una mala expressió el feia marxar, quan la nena digué:

—Nen, a veure els cromos! me semblen molt macos...

Ell els hi deixà, i agrai que els trobés bonics. Per últim, digué a la seva mare:

—Compri-me'ls, mamà! Tant com els buscava! Tenia desig d'aquesta col·lecció!

La mare, que havia seguit amb atenció lo que havia passat, digué al nen:

—Estàs content amb un gall?

El nen, per tota resposta, li besà la mà.

La senyora preguntà com es deia, i per la seva família.

Ell explicà que tenia la seva mare malalta i que la seva resolució fou deguda a lo que li dolia que la seva mare passés trista la Festa Major.

La nena, enternida, plorava i digué a la seva mare:

—Anirem a veure'ls, mamà?

—Sí, filla. On esteu, nen?

El nen l'hi digué... I s'acomiadà, molt content corrent vers a casa seva.

Al vespre, després de rebre per un noi que, per encàrrec de la senyora Quimeta, portà a casa d'En Pericó una molt sortida capsa de lleminadures, arribà la visita de la senyora i de la nena del matí.

Al veure aparèixer en l'estança on hi havia la Roseta la seva amiga Quimeta, es desenrotllà una escena tendra i commovedora: les dues ploraven; durant llarga estona no pogueren pronunciar paraula.

La Quimeta digué, per últim, que tot ho podia agrair al seu fill, car Déu havia premiat la seva bondat i els seus alts sentiments demostrats aquell matí.

La Montserrat, o sia la filla de la senyora Quimeta, estava força contenta d'haver contribuït a la bona obra, i, aprofitant la conversa de les dues mares, tornà a En Pericó la col·lecció de cromos que havia simulat la interessaven al matí, sols amb el propòsit de que la seva mare, que tant se l'estimava, donaria lo que volia al nen i a ella.

M.ª DELS DOLORS PUJOL SOLANELLAS

